Rocznik 1932. Nr. 41.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 8-go października 1932 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, Dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Obwieszczenie
Ministra Skarbu

z dnia 22. września 1932 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

(Monitor Polski Nr. 225, poz. 258)

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5. listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28. listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) — ustalam na miesiąc październik 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu

(—) Wł. Zawadzki.

Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 25-go września 1932 r.

o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

(Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712)

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17. marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1.

1. Przez praktykę lekarską rozumie się wykonywanie czynności, polegających na rozpoznawaniu chorób, leczeniu chorych, zapobieganiu szerzenia się chorób oraz na wydawaniu orzeczeń lekarskich.

2. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej należy do Ministra Opieki Społecznej; w wykonywaniu tego nadzoru Minister Opieki Społecznej korzysta w granicach, przepisanych niniejszem rozporządzeniem, ze współdziałania izb lekarskich.

3. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej przez lekarzy wojskowych w zakresie ich czynności służbowych należy do Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 2.

1. Prawo wykonywania praktyki lekarskiej może być stałe lub czasowe.

2. Prawa wykonywania praktyki lekarskiej nie mogą uzyskać osoby, które:

a) były pozbawione własnej woli z powodu choroby psychicznej — przez czas trwania ubezwłasnowolnienia,

b) były sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do chwili odzyskania tych praw.

Art. 3.

1. Prawo stałego wykonywania praktyki lekarskiej mają osoby, które:

a) są obywatelami Państwa Polskiego,

b) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskiem,

c) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną po uzyskaniu dyplomu lekarskiego,

d) są zapisane na listę członków izby lekarskiej.

2. Równoznaczne z dyplomami lekarskiemi, wydanemi lub uznanemi przez uniwersytety polskie są:

a) dyplom doktora wszechnauk lekarskich, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa austro-węgierskiego przed dniem 1. listopada 1918 r.,

b) dyplom, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej (aprobata) na terytorjum Rzeszy Niemieckiej i wydany przed dniem 27. grudnia 1918 r.,

c) pyplom doktora medecyny lub lekarza, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa rosyjskiego przed dniem 27. listopada 1917 r.,

d) dyplom zagraniczny, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie zezwolenia, udzielonego przez Tymczasową Radę Stanu Królewstwa Polskiego.

Art. 4.

1. Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarskiej mogą otrzymać:

a) osoby, powołane przez władze państwowe z zagranicy na profesorów wydziałów lekarskich uniwersytetów polskich, chociaż nie mają wszystkich warunków, określonych w art. 3 ust. 1, posiadają jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach, — a to na czas przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich;

b) osoby, niemogące niezwłocznie wykazać się dowodami, iż posiadają wszystkie warunki, wymagane w art. 3 ust. 1;

c) osoby, nieposiadające jeszcze obywatelstwa polskiego, a posiadające inne warunki określone w art. 3, o ile poczyniły u odpowiednich władz potrzebne starania celem uzyskania tego obywatelstwa;

d) w uzdrowiskach polskich osoby, posiadające obce obywatelstwo i uprawnione do wykonywania praktyki lekarskiej w swojem państwie — pod warunkiem wzajemności;

e) osoby, które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, a posiadają wszystkie inne warunki do wykonywania praktyki lekarskiej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

2. Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarskiej w przypadkach, przewidzianych w ustępie poprzednim, należy do Ministra Opieki Społecznej; w przypadkach, określonych w ustępie poprzednim w pkt. b) c) i e) Minister Opieki Społecznej udziela zezwolenia po uprzedniem zasięgnięciu opinji izby lekarskiej.

Art. 5.

1. Zasady, według których osoby, pragnące wykonywać praktykę lekarską, winny odbyć jednoroczną praktykę szpitalną, określa w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej, a o ile chodzi o lekarzy wojskowych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

2. Osoby, które posiadały warunki, przewidziane w art. 3 ust. 1 przed dniem 1. lipca 1930 r. oraz osoby wymienione w art. 3 ust. 2, w art. 4 pkt. a) i d) i art. 7, są wolne od obowiązku składania dowodów odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej.

3. Praktyka szpitalna, odbyta w całości lub częściowo na zasadzie przepisów dotychczasowych, będzie uważana za jednoznaczną z praktyką szpitalną, odbytą według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 6.

1. Przed przystąpieniem do wykonywania praktyki lekarskiej lekarz obowiązany jest zarejestrować się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, składając dowody swych uprawnień; władza ta wydaje lekarzowi pisemne zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej. Przy składaniu dowodów lekarz powinien jednocześnie wskazać stałe miejsce wykonywania tej praktyki i adres.

2. Po zarejestrowaniu się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lekarz zgłasza się do izby lekarskiej, która niezwłocznie wpisuje go na listę swych członków. Lekarz może rozpocząć wykonywanie praktyki lekarskiej od dnia zgłoszenia się do izby lekarskiej.

3. O rozpoczęciu i zaprzestaniu wykonywania praktyki lekarskiej w miejscu stałem, zmianach tego miejsca i adresu lekarz obowiązany jest w ciągu dni 14 zawiadomić powiatową władze administracji ogólnej i izbę lekarską.

4. Stałe wykonywanie praktyki lekarskiej na terenie innej izby lekarskiej jest dozwolone, lekarz obowiązany jest jednak izbę tę uprzednio o tem zawiadomić. Izba ta ma prawo wnieść w ciągu dni 14 umotywowany sprzeciw do Naczelnej Izby Lekarskiej, przesyłając jednocześnie odpis sprzeciwu wraz z motywami lekarzowi, któremu przysługuje prawo przedłożenia Naczelnej Izbie Lekarskiej w terminie siedmiodniowym wyjaśnień. Naczelna Izba Lekarska rozstrzyga ostatecznie.

5. Niezgłoszenie sprzeciwu ze strony izby lekarskiej w terminie czternastodniowym, względnie niewydanie decyzji przez Naczelną Izbę Lekarską w terminie miesięcznym od dnia otrzymania wyjaśnień od zainteresowanego lekarza, a w przypadku nienadesłania tych wyjaśnień — od dnia otrzymania sprzeciwu izby lekarskiej, uważane będzie za jednoznaczne z wyrażeniem zgody.

6. Ograniczeniom wymienionym w niniejszem artykule nie podlegają lekarze wojskowi w zakresie czynności służbowych; ograniczeniom zaś wymienionym w ustępie 4 niniejszego artykułu nie podlegają lekarze:

a) obowiązani do wykonywania swych czynności lekarskich w różnych miejscowościach w Państwie na podstawie zleceń władz państwowych, samorządowych lub umowy z instytucją publiczno-prawną,

b) podejmujący się zastępstwa na określony przeciąg czasu.

Art. 7.

1. W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych, a na obszarze wojennym Naczelny Wódz w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może dopuścić do pełnienia czynności lekarskich w szpitalach i innych instytucjach wojskowych osoby, niebędące obywatelami Państwa Polskiego, które mają prawo wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich.

2. W czasie epidemji lub w przypadkach innych klęsk elementarnych, uprawnienie, określone w ustępie pierwszym, przysługuje Ministrowi Opieki Społecznej.

Art. 8.

Osoby, nieposiadające warunków, potrzebnych do wykonywania praktyki lekarskiej w myśl niniejszego rozporządzenia, wykonywające ją jednak w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich, mają prawo jedynie brać udział w naradach lekarskich, do których są wzywane przez lekarzy, posiadających prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem i wykonać zabiegi z tych narad wynikające.

Art. 9.

1. Prawo używania tytułu „lekarz" przysługuje wyłącznie osobom, posiadającym prawo wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie postanowień niniejszego rozporządzenia.

2. Ponadto osobom tym, które uzyskały dyplom lekarski przed dniem 30. czerwca 1930 r., przysługuje prawo używania tytułu „doktora wszech nauk lekarskich".

3. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają w niczem uprawnień do używania tytułów, uzyskanych na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 10.

1. Używanie przez osoby, wykonywające praktykę lekarska tytułów, nieuznanych w Państwie Polskiem, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnem uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, jest wzbronione.

2. Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa oraz przepisv co do praw jego używania ustala rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego po wysłuchaniu opinji Naczelnej Izby Lekarskiej.

Art. 11.

1. Zabrania się ogłaszania i reklamowania jakiemikolwiek sposobami:

a) środków leczniczych, niedopuszczonych do obrotu w kraju,

b) środków leczniczych, dopuszczonych do obrotu w kraju — w formie, zawierającej informacje lecznicze, mogące wprowadzić w błąd publiczność,

c) preparatów odżywczych i przedmiotów użytku w formie, zawierającej wskazania lecznicze.

2. Ogłaszanie i reklamowanie środków leczniczych, wydawanych jedynie na recepty lekarskie, dozwolone jest wyłącznie w prasie fachowej.

3. Minister Opieki Społecznej normuje drogą rozporządzeń sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej, lecznictwa i sprzedaży środków leczniczych.

4. Odpowiedzialność za rozpowszechnianie i podawanie do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób ogłoszeń, komunikatów lub innych reklam wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, ponoszą zarówno osoby ogłaszające i reklamujęce, jak i osoby, odpowiedzialne na ogólnych zasadach za umieszczanie ogłoszeń i reklam w czasopismach, wszelkiego rodzaju wydawnictwach oraz przedsiębiorstwach.

Art. 12.

1. Lekarz może dokonywać zabiegów operacyjnych tylko za uprzednią zgodą chorego lub jego prawnego zastępcy, wyjąwszy przypadki, gdy życiu grozi bezpośrednie niebezpieczeństwo, a zabieg operacyjny dokonywany jest poza obrębem zakładu leczniczego.

2. Zabiegu spędzania płodu, w przypadkach, przewidzianych w art. 233 pkt. b) Kod. Kar. lekarz może dokonać dopiero po uprzedniem złożeniu mu zaświadczenia prokuratora, stwierdzającego uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała wskutek przestępstwa z art. 203, 204, 205 lub 206 Kod. Kar.

3. W przypadkach, gdy zabieg spędzenia płodu jest konieczny ze względu na zdrowie kobiety ciężarnej, lekarz może dokonać takiego zabiegu po uprzedniem złożeniu mu zaświadczenia dwóch lekarzy, stwierdzających powyższą okoliczność.

Art. 13.

1. Prawo wykonywania praktyki lekarskiej lekarz traci z mocy samego prawa:

a) w razie utraty obywatelstwa polskiego z wyjątkiem przypadku, określonego w art. 4 ust. 1 pkt. e);

b) w razie ubezwłasnowolnienia z powodu choroby psychicznej — na czas trwania ubezwłasnowolnienia.

2. W przypadkach, gdy z powodu choroby psychicznej lekarza, wykonywanie przez niego praktyki lekarskiej może zagrażać oczywistem niebezpieczeństwem życiu lub zdrowiu osób leczonych, wojewoda władny jest na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej wyłonionej przez zarząd izby lekarskiej, zawiesić lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej na czas trwania tej choroby. Decyzja wojewody wymaga uzasadnienia. Na żądanie zainteresowanego lekarza, nie wcześniej jednak niż wo upływie jednego roku od dnia zawieszenia lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej, wojewoda zarządza ponowne badanie jego przez wymienioną komisję.

Art. 14.

Lekarz może być pozbawiony prawa wykonywania praktyki lekarskiej na stałe lub na określony przeciąg czasu:

a) wyrokiem sądu powszechnego lub wojskowego,

b) wyrokiem sądu dyscyplinarnego izby lekarskiej, zatwierdzonym przez radę dyscyplinarną przy Ministrze Opieki Społecznej.

Art. 15.

1. Lekarz obowiązany jest do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czem poweźmie wiadomość podczas i wskutek wykonywania swego zawodu.

2. Wyjątek od obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej stanowią przypadki:

a) kiedy lekarz obowiązany jest z mocy przepisów prawnych donosić władzom o zachorowaniach;

b) w których leczony lub jego prawny zastępca (opiekun, kurator i t. p.) zezwolą na jej ujawnienie;

c) w których powierzający lekarzowi tajemnicę jest niewłasnowolny; w tych przypadkach lekarz, o ile nie dostrzeże w ujawnieniu powierzonej mu tajemnicy krzywdy chorego, może wyjawić powierzoną mu tajemnicę prawnemu zastępcy tegóż;

d) w której zachowanie tajemnicy lekarskiej powodować może istotne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia leczonego lub otoczenia;

e) kiedy na skutek żądania uprawnionych władz, urzędów, bądź też instytucyj państwowych, samorządowych lub publiczno-prawnych lekarz występuje jako biegły;

f) kiedy badanie lekarskie zostało zarządzone na żądanie uprawnionych do tego władz, urzędów i instytucyj państwowych, samorządowych i publiczno-prawnych.

Art. 16.

1. Z wykonywaniem praktyki lekarskiej nie wolno łączyć zajęć, nielicujących z etyką lub powagą zawodu lekarskiego.

2. W poszczególnych przypadkach zakazy wydają wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie opinji izby lekarskiej, a co do lekarzy wojskowych — władze wojskowe.

Art. 17.

1. Lekarz, który zgodnie z postanowieniami art. 6 ust. 3 nie zaprzestał wykonywania praktyki lekarskiaj, winien, jeśli nie zachodzi poważna ku temu przeszkoda, udzielić pomocy lekarskiej w każdym przypadku, grożącem choremu wskutek zwłoki niebezpieczeństwem utraty życia lub zdrowia. Za odmówienie w takich przypadkach pomocy lekarskiej, lekarz, niezależnie od kar, przewidzianych w artykule 25 winien być pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

2. Przepis ustępu poprzedniego nie obowiązuje w miejscowościach, w których jest zorganizowana stale czynna lekarska pomoc doraźna.

Art. 18.

1. Lekarz może odstąpić od leczenia chorego według własnego uznania, o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w art. 17, obowiązany jest jednak o tem zawczasu uprzedzić chorego, względnie osoby opiekujące się chorym.

2. Przepis ustępu 1 nie dotyczy przypadków, w których lekarz wykonywa swe czynności z tytułu obowiązku służbowego lub zawartych dobrowolnie umów.

Art. 19.

1. Każdy lekarz, wykonywający praktykę lekarską, który nie przekroczył w dniu powołania 35 roku życia, może być powołany do publicznej cywilnej służby zdrowia w wyjątkowych przypadkach, wywołanych koniecznością zwalczania groźnych chorób zakaźnych nagminnych (epidemji) na czas ich trwania, a to w przypadkach;

a) niemożności zadośćuczynienia potrzebom przez urzędowy personel lekarski,

b) niemożności zdobycia dostatecznej liczby sił lekarskich drogą dobrowolnych zgłoszeń z pośród wolnopraktykujących lekarzy.

2. Zasady, na jakich nastąpić może powołanie lekarzy do publicznej cywilnej służby zdrowia, oraz normy płacy lekarzy, powołanych w powyższym trybie, jako też zaopatrzenie na wypadek choroby lub niezdolności do pracy, a także odszkodowanie dla rodziny lekarza w razie jego śmierci, spowodowanej powyższem powołaniem, ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Opieki Społecznej, zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Skarbu po uprzednim wysłuchaniu opinji Naczelnej Izby Lekarskiej.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie dotyczą lekarzy wojskowych, ani też lekarzy, powołanych do osobistych świadczeń wojennych lub do wojskowej służby pomocniczej.

Art. 20.

1. Każdemu lekarzowi, który udzielił pierwszej pomocy w nagłych przypadkach lub przybył do jej udzielenia, należy się odpowiednia zapłata za trud według taksy, ustalonej na mocy art. 21 oraz zwrot rzeczywistych i usprawiedliwionych wydatków.

2. O ile koszty za udzielenie przez lekarza pomocy w nagłych przypadkach nie mogą być zwrócone lub ściągnięte od chorego, względnie od innych osób lub instytucyj, zobowiązanych z jakiegokolwiek tytułu prawnego do pokrycia tych kosztów, wypłaca je lekarzowi związek komunalny, na którego obszarze zaszedł nagły przypadek, przytem związkowi komunalnemu, który koszty te pokrył, przysługuje w przeciągu 5 lat od dnia zapłacenia należności prawo regresu do osób i instytucyj wyżej wspomnianych, jak również do związków komunalnych, obowiązanych do pokrywania kosztów leczenia ubogich na mocy ogólnych przepisów; to samo prawo regresu przysługuje również ostatnio wymienionym związkom komunalnym.

Art. 21.

1. W razie niezawarcia oddzielnej umowy z lekarzem o należność za udzielenie porady, za zabieg lekarski lub za leczenie, lekarz obowiązany jest przyjąć ją w wysokości, odpowiadającej skalom cennika należności lekarskich, ogłaszanego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po zasięgnięciu opinji izby lekarskiej. Instytucje rządowe, samorządowe, opieki społecznej, ubezpieczeń społecznych i dobroczynne korzystają z ulg, określonych przez tę władzę.

2. W razie sporu o słuszność lub wysokość należności, żądanych przez lekarza zainteresowanym stronom przysługuje prawo zwrócenia się do sądu polubownego izby lekarskiej o rozstrzygnięcie tego sporu; orzeczenia sądu polubownego są ostateczne.

3. Z chwilą wyrażenia przez obie strony pisemnej zgody na rozstrzygnięcie sporu przez sąd polubowny, zwracanie się na drogę sądową jest niedopuszczalne.

Art. 22.

1. Lekarz może wydawać świadectwa stanu zdrowia oraz śmierci tylko na podstawie uprzedniego badania, dokonanego osobiście.

2. Za wydanie świadectwa lekarz ma prawo pobierania odpowiedniej należności, ustalanej w trybie art. 21.

3. W każdem świadectwie zdrowia lekarz winien:

a) wskazać cel jego wydania oraz na czyje ręce i na czyje żądanie je wydał,

b) dokładnie wymienić swoje imię, nazwisko i adres, jak również imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania i sposób stwierdzenia tożsamości osoby badanej,

c) zaznaczyć rozpoznanie choroby oraz podać datę dokonanego przez siebie badania.

4. Rozpoznanie choroby może być opuszczone, jeżeli ze względu na cel wydania świadectwa lekarz uzna je za zbyteczne lub jeżeli umieszczenie rozpoznania w świadectwie nasuwa wątpliwość co do zachowania tajemnicy lekarskiej w myśl art. 15.

Art. 23.

Postanowienia artykułów 20, 21 i 22 ust. 2 nie mają zastosowania do cywilnych i wojskowych lekarzy państwowych, do lekarzy samorządowych oraz zatrudnionych w instytucjach ubezpieczeń społecznych w przypadkach, w których wykonywają oni czynności z tytułu obowiązku służbowego lub umownego.

Art. 24.

1. Środki lekarskie zapisuje się w formie recept.

2. Sposób wystawiania recept ustala Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 25.

1. Winni wykonywania praktyki lekarskiej wbrew przepisom artykułu 2 ust. 2, art. 3, 4 i 5 oraz winni przekroczenia przepisów art. 11, 12 i 17 ust. 1 i rozporządzeń wydanych na podstawie art. 11 ulegną karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

2. Druki, broszury, wzory, próbki leków, środki lecznicze i t. p., rozpowszechniane wbrew przepisom artykułu 11, ulegną zniszczeniu lub konfiskacie na rzecz szpitali lub instytucyj publicznych.

3. Winni przekroczenia przepisów innych artykułów niniejszego rozporządzenia ulegną karze grzywny do 1.000 zł, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

4. W razie niemożności ściągnięcia grzywny, władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie wyżej ponad cztery tygodnie.

5. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 26.

Uprawnienia, wynikające z art. 16 Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim. Ponadto Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim regulowanie sprawy ogłoszeń publicznych komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej i lecznictwa przez lekarzy.

Art. 27.

Rozporządzenie niniejsze w niczem nie narusza przepisów, normujących wykonywanie praktyki dentystycznej i felczerskiej.

Art. 28.

1. W miejsce przepisów ustawy w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762), jeżeli na nie powołują się obowiązujące przepisy innych ustaw, wchodzą odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia.

2. Przepisy, dotyczące spraw, przekazanych w niniejszem rozporządzeniu do unormowania w drodze rozporządzeń wykonawczych, mają nadal moc obowiązującą do czasu wydania tych rozporządzeń.

Art. 29.

Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają specjalnych uprawnień przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach w granicach w umowach tych przewidzianych.

Art. 30.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 31.

1. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach, unormowanych niniejszem rozporządzeniem, w szczególności ustawa z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762).

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów:
(—) A. Prystor

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) August Zaleski

Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Piłsudski

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki

Minister Sprawiedliwości:
(—) Czesław Michałowski

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publ.:
(—) J. Jędrzejewicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Zarzycki

Kierownik Ministerstwa Komunikacji:
(—) M. Butkiewicz

Minister Opieki Społecznej:
(—) Hubicki

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Boerner

3.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 20. września 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29. października 1929 r. o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły.

(Dz. U. R. P. z dn. 30. wreśnia 1932 r. Nr. 82, poz. 722).

Na podstawie art. 1 pkt. b) i art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31. sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1.

W tytule rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29. października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607) skreśla się słowa: „przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły" a w to miejsce wstawia się słowa: „przedmiotów powszechnego użytku".

§ 2.

W ust. § 2 tegóż rozporządzenia z dnia 29. października 1929 r. po słowach: „wyroby masarskie" wstawia się słowa: „odzież, obowie, nafte, węgiel, żelazo".

§ 3.

W § 11 tgoóż rozporządzenia z dnia 29. października 1929 r. skreśla się słowa: „do dnia 31. sierpnia 1931 r." a w to miejsce wstawia się słowa: „do dnia 31. grudnia 1934 r".

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Rownocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 19. sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 672).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Bronisław Pieracki

Minister Skarbu

(—) Wł. Zawadzki

Minister Przemysłu i Handlu

(—) Zarzycki

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych

(—) Sew. Ludkiewicz.

4.

Obwieszczenie

o cenach wytycznych na artykuły powszedniego użytku.

Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 31. VIII. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 527) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19. VII. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 761), rozporządzenia Wojewody Śl. z dnia 8. IX. 1931 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 20 poz. 38) i ustawy z dnia 17. I. 1920 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 94) ustalam po zasięgnięciu opinji Powiatowej Komisji do badania cen następujące ceny orjentacyjne w detalu:

Mąka i pieczywo:

1 kg mąki żytniej 65%	34	gr.
1 „ chleba „ 65%	34	„
1 „ mąki pszennej 65%	46	„
1 bułka 120 gram.	10	„

Wypiek chleba 3—4 groszy za $^1/_2$ kg.

Nabiał:

1 litr mleka 32 groszy

1 „ maślanki 18 groszy

1 kg masła I gatunku 3,80 zł.

1 kg sera krowiego 1,00 zł.

jaja sztuka 10—12 groszy

Mięso i wyroby mięsne		w składach	na targu
1 kg wołowiny	I gat.	1,80 zł	1,60 zł
1 kg „	II „	1,50 zł	1,30 zł
1 kg wieprzowiny	I gat.	1,80 zł	1,80 zł
1 kg „	II „	1,80 zł	1,70 zł
1 kg cielęciny	I „	1,60 zł	1,40 zł
1 kg „	II „	1,40 zł	1,20 zł
1 kg słoniny surowej	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,— zł	2,— zł
1 kg sadła	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,— zł	2,— zł
1 kg kiełb. krak. 100% wieprz.	surow.	3,20 zł	3,20 zł
1 kg „ „ „ „	gotow.	3,20 zł	3,20 zł
1 kg „ „ mieszanej	I gat.	2,40 zł	2,40 zł
1 kg kiełb. krak. mieszanej	II gat.	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „ czosnkowej	I „	2,40 zł	2,40 zł
1 kg „ „	II „	2,20 zł	2,20 zł

1 kg salcesonu	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg wątrobianki	I „	2,70 zł	2,60 zł
1 kg „	II „	2,20 zł	2,20 zł

Dodatek kości może wynosić:

przy wieprzowinie najwyżej 15 %
przy wołowinie najwyżej 20 %
przy cielęcinie najwyżej 25 %

Świętochłowice, dnia 5. października 1932 r.

Starosta
(—) Szaliński

5.

Wydział Powiatowy
L. dz. Sm. 1133/4.

Dot.: Urząd Stanu Cywilnego Szarlej — uregulowanie zastępstwa urzędnika stanu cywilnego.

Wojewoda Śląski przyjął do zatwierdzającej wiadomości odwołanie zastępcy urzędnika stanu cywilnego Bernarda Góry i powierzenie tych czynności w jego miejsce sekretarzowi gminnemu Ryszardowi Górniokowi.

Świętochłowice, dnia 29. IX. 1932 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Szaliński.

6.

Wydział Powiatowy
L. dz. Sm. 1323/5

Dot: Zatwierdzenie ławników.

Na podstawie § 84 ustawy o ustroju gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233) zatwierdziłem na mocy aktu wyborczego Rady gminnej w Świętochłowicach z dnia 30. maja 1932 r. Panów:

Józefa Hornika
Franciszka Szopę

jako niepłatnych ławników gminy Świętochłowice

Świętochłowice, dnia 5. X. 1932 r.

Starosta
(—) Szaliński.